

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Censvra Sacrae Facultatis Theologiae Parisiensis, In
Librum cui titulus est: La Défense de l'authorité de N. S.
P. le Pape, ..., contre les erreurs de ce temps, Par Iacques
De Vernant, à Mets, 1658**

Université <Paris> / Faculté de Théologie

Parisiis, 1665

Avthoritate Conciliorvm, Sanctorum Patrum Ecclesiae, & veterum
Theologorum confirmatur Censurae veritas. Pro decimâ septimâ
Propositione.

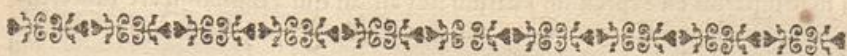
urn:nbn:de:hbz:466:1-14744

credendo Curatum non esse idoneum.

Item dixi & asserui quod Fratres Prædicatores erant Curati, & Papa & Episcopus; & quod si Curati illorum, quorum audierant confessiones, nolent ipsis ministrare Eucharistiam, ex eo quod ipsi non essent confessi ipsis Curatis, seu commissis ab ipsis; quod si ipsi venirent ad ipsos Religiosos, quod ipsi ministrarent eis Eucharistiam, quia maiorem potestatem habebant quam Curati: illud revoco, & dico me falsè & malè dixisse, Fratres Iacobitas ordinis mei esse Curatos. Quoad illud de administratione Eucharistie dico, quod si in tali prædicto casu Religiosi ministrarent, essent excommunicati; & per amplius dico quod in materia subiecta, non habent maiorem auctoritatem quam Curati; & per hoc dico, me malè & falsè dixisse in prædictis.

rancune, & en croyant trop legerement de son autorité privée que son Curé n'est pas propre & suffisant.

Item, j'ay dit & soutenu que les Freres Prescheurs estoient les Curez, & le Pape & l'Evesque; & que si les Curez de ceux dont ils n'auroient pas entendu les Confessions, refusoient de leur administrer l'Eucharistie, parce qu'ils ne se seroient pas confessez aux memes Curez, ou à des Prestres commis par eux, que s'ils venoient aux Religieux ils leur pourroient administrer le Sacrement de l'Eucharistie, parce que les Religieux ont une plus grande puissance que les Curez; je le revoque, & je dis que j'ay mal & faullement avoué que les Freres Iacobins de mon Ordre sont Curez. Quant à ce qui touche l'administration de l'Eucharistie, je dis que si les Religieux l'administroient en tel ou semblable cas, ils seroient excommuniez; en outre je dis que dans cette matiere les Religieux n'ont point plus d'autorité que les Curez, & par là je dis que j'ay faullement & mal dit dans toutes les choses que j'ay avancées cy dessus.

AVTHORITATE CONCILIORVM,
Sanctorum Patrum Ecclesiæ, & veterum Theologorum confirmatur Censuræ veritas.

Pro decimâ septimâ Propositione.

Concilium Lateranense sub Innocentio 3. cap. 21. anno. 1215.
Omnis utriusque sexûs fidelis, postquam ad annos discretionis pervenerit omnia sua solus peccata cõfiteatur fideliter saltem semel in anno proprio Sacerdoti, & injunctam sibi pœnitentiam studeat pro viribus adimplere, suscipiens reverenter ad minùs in Paschâ Eucharistiæ sacramentum, nisi fortè de consilio proprii sacerdotis, ob aliquam rationabilem causam ad tempus

ab ejus perceptione duxerint abstinendum: Alioquin & vivens ab ingressu Ecclesiæ arceatur, & moriens Christianâ careat sepulturâ. Vnde hoc salutare statutum frequenter in Ecclesijs publicetur, ne quisquam ignorantie cæcitate vel amen excusationis assumat. Si quis autem alieno Sacerdoti voluerit justâ de causâ sua confiteri peccata, licentiam prius postulet & obtineat à proprio Sacerdote, cum aliter ille ipse non possit solvere vel ligare.

Concil. Lateran. sub Innocent. 3. ann. 1215. cap. 32.

Qui verò Parochialem habet Ecclesiam, non per Vicarium, sed per seipsum illi deserviat in ordine, quem ipsius Ecclesiæ cura requirit, nisi forte præbendæ, vel dignitati Parochialis Ecclesiæ sit annexa: in quo casu concedimus, ut is qui talem habet Præbendam, vel dignitatem, cum oporteat eum in majori Ecclesiâ deservire, in ipsâ Parochiali Ecclesiâ idoneum & perpetuum studeat habere Vicarium canonicè institutum, qui (ut prædictum est) congruentem habeat de ipsius Ecclesiæ proventibus portionem: alioquin illa se sciat hujus decreti auctoritate privatum, alij liberè conferenda, qui velit, & possit, quod prædictum est adimplere. Illud autem penitus interdiximus, ne quis in fraudem de proventibus Ecclesiæ, quæ curam proprii sacerdotis debet habere pensionem alij quasi pro beneficio conferre præsumat.

Concil. Tolosanum. anno 1228.

Omnes autem utriusque sexûs postquam ad annos discretionis pervenerint, Confessionem peccatorum faciant ter in anno proprio Sacerdoti, vel alij de voluntate ipsius & mandato, injunctam sibi pœnitentiam humiliter impleri pro viribus suis, & ter in anno, in Natali Domini, Paschâ & Pentecoste, Sacramentum Eucharistiæ cum omni reverentiâ recepturi: ita quòd Confessio Communionem præcedat, nisi fortè ob aliquam causam rationabilem ad tempus ab ejus perceptione abstinuerint de consilio proprii Sacerdotis. Solliciti itaque sint Presbyteri circa ista, ut ex nominum inspectione cognoscant (sicut superius est expressum) utrùm sint aliqui qui communicare subterfugiant; nam si qui à Communionem, nisi de consilio proprii Sacerdotis abstinuerint, suspecti de hæresi habeantur.

Concil. Narbonense anno 1235.

Præterea præsens Concilium decrevit, ut nomina omnium qui peccata confitebuntur, scribantur à Confessoribus, ut habeant unde laudabile reddant testimonium de eorum Confessione. Et hi qui habentes quatuordecim annos rentient peccata confiteri saltem semel in anno, si vivi sint, illis occludatur aditus in Ecclesiam usque ad condignam satisfactionem: Et si defuncti sint, ijs Ecclesiasticâ interdicator sepulturâ, Confessorèsque non in secretis locis, sed in aperto Confessiones excipiant.

Concil. Senonense anno 1269. can. 4.

Item statutum Concilij generalis de viventibus arcendis ab ingressu Ecclesiæ & morientibus qui Christianâ debent sepulturâ carere, nisi saltem semel in anno omnia peccata sua fideliter confessi fuerint proprio Sacerdoti, & ad minus in Paschâ susceperint reverenter Eucharistiæ Sacramentum, nisi fortè de proprio sacerdotis consilio ob aliquam rationabilem causam ab ejus perceptione

ceptione ad tempus abstinendum duxerint, obseruetur firmiter, & frequenter in Ecclesijs publicetur. Caveant Sacerdotes ne ad Communionem altaris aliquem admittant, nisi sibi vel alij idoneo de suâ licentiâ omnia peccata sua sit confessus.

Eberardus Archidiaconus Ratisponensis in Chronico ad annum 1287.

Item eodem anno mota est discordia inter omnes Archiepiscopos, Episcopos, Prælatos, & Totum Clerum Regni Franciæ ex unâ parte, & Fratres Prædicatores & Minores ex alterâ, super privilegia data eis à Domino Papâ Martino cuius tenor talis est. Martinus Episcopus Servus Servorum Dei, ad fructus uberes quos in agro Dominico prædicando pariter & exemplo, Confessiones audiendo, & per alia virtutum exercitia, satis Ordo vester & humiles ipsius Ordinis professores produxerunt hætenus, & sperantur in futurum Deo auspice producturi, attentæ considerationis aciem convertentes ut Fratres ejusdem Ordinis Prædicationes, & audiendi Confessiones officia eò liberius & efficacius exequi valeant, quò citius de ipsorum circâ eadem, de Autoritate Apostolicâ cõstabit tibi soli Ministro Generali, per te verò vobis Provincialibus Ministris cum deffinitoribus in Provincialibus vestris Capitulis congregatis committendi Autoritate Apostolicâ Fratribus ejusdem Ordinis sacrâ paginâ eruditis, examinatis & adprobatis à vobis, prædicationis officium, audiendi verò Confessiones, absolvendi Pœnitentes, salutare eis injungendi pœnitentias & Fratribus alias idoneis concedendi eisdem quòque sæpèfati Ordinis quibus dicta officia per vos taliter concessa sunt commissa fuerint, quod eadem liberè valeant exercere plenam damus & concedimus autoritate præsentium facultatem, districtius inhibentes ne quis Fratres ipsius Ordinis quibus dicta officia taliter concedenda duxeritis, ut præmittitur, sive etiam committenda, in exercitio, sive executione officiorum ipsorum audeat quomodolibet impedire. Volumus autem quòd hi qui Fratribus confitebuntur eisdem suis Parochialibus Presbyteris confiteri saltem semel in anno proiit statuit Generale Concilium, teneantur. Quòdque ijdem Fratres eosdem ad hoc diligenter & efficaciter secundùm datam eis gratiam à Domino exhortentur. Nulli ergò hominum liceat hanc paginam nostræ concessionis & inhibitionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei & Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Dicebant enim ipsi Prædicatores & Minores, quòd confessi ipsis non tenerentur suis Parochialibus Presbyteris eadem peccata in numero iterùm confiteri, cujus tamen contrarium Archiepiscopi & Episcopi asseriebant per idem Privilegium, & per decretalem extrâ de Pœnitentiâ & remis. Omnis utriusque sexus. Cujus in eodem privilegio mentio facta fuit. Quæ quæstio per Doctores seu Magistros Theologiæ & juris Canonici multipliciter fuit Parisijs disputata: & validissimis ostensum rationibus, præcipuè tamen per Magistrum Henricum de Gandavo, quod eadem peccata in numero quæ aliquis confessus fuerit Prædicatori vel Minori, vel aliis privilegiato, teneretur iterare confiteri semel in anno suo proprio Sacerdoti. Cujus tamen contrarium cum Fra-

tres multis rationibus niterentur ostendere, tale consilium dederunt Magistri & Sapientes Parisijs à scholaribus requisiti, quòd quandiu hæc quæstio esset dubia Parisijs ubi magis quàm alibi in mundo est copia peritorum, tandiu deberent confiteri suis Parochialibus Presbyteris: de quorum certâ auctoritate nulli Sacræ Scripturæ vel Canonum sapientes dubitaverunt hæcenus, qui in locum septuaginta Discipulorum, sicut Episcopi in locum Apostolorum certissimè successerunt, tandem super eadem quæstione, omnes Archiepiscopi & Torus Clerus Regni Franciæ solemnnes nuncios cum alijs viris sapientibus ad Sedem Apostolicam transmiserunt, & quilibet eorum centesimam omnium reddituum & proventuum Ecclesiasticorum contribuit eisdem Nuncijs pro expensis. Sed Dominus Nicolaus Papa quamvis assumptus esset de Ordine Minorum Fratrum, eandem quæstionem pro neutrâ parte voluit terminare, unde remanet usque hodie in suspenso.

Concil. apud Beatam Mariam de Prato in Provinciâ Rothomag. ann. 1299.

Cæterum animarum saluti consulere ac earum periculo obviare volentes statuimus quod Prælati Fratribus Prædicatoribus aut Minoribus alijsve Religiosis quibuslibet potestatem absolvendi subditos à peccatis suis de cætero non committant, in casibus qui de jure vel consuetudine reservantur eisdem nisi certis personis & notis duntaxat quarum Prælati industriam duxerint eligendam in cunctis casibus qui in concessione vel commissione eis factâ specialiter inferantur: ipsa commissio ad casus in quibus tenetur Catholicus quilibet confiteri semel in anno peccata sua proprio Sacerdoti nullatenus extendatur, nisi ipsius Sacerdotis habitâ super hoc voluntate.

Matth. Paris. Histor. Angl. ad ann. 1235.

Eodem quoque tempore, quidam de Fratribus Minorum: necnon & aliqui de Ordine Prædicatorum impudenter nimis suæ Professionis & Ordinis immemores, in territoria aliquorum nobilium Cænobiorum se clam ingesserunt: sub prætextu officij sui adimplendi, & velut post craftinam prædicationem recessuri. Sed vel infirmitatem, vel quippiam aliud simulantes, manserunt: & fabricato ex ligno altari, superpositoque altariolo lapideo benedicto secum allato, Missas clandestinas demissâ voce celebrarunt, Confessiones multorum receperunt etiam Parochialium, in præjudicium Presbyterorum. Dicebant namque, se talem à Domino Papâ suscepisse potestatem: ut eis scilicet fideles, quæ suo erubescunt Sacerdoti confiteri, vel dedignantur, quia consimili peccato constringuntur, vel timent, quia temulento confiteantur: quibus injungant MINORES pœnitentias, & absolvant. Interim ad Romanam Curiam missis Procuratore festino & diligenti, contra Religiosos, in quorum debebant territorio, concessam impetrarunt, cum aliquo adjuncto Beneficio mansionem. Quòd si fortè adhuc eis satisfieri non videretur, in verba, contumeliosa & comminatoria proruperunt: ordinem alium quàm suum reprobantes, aliòsque de numero fore damnandorum asserentes: nec parcere callo plantarum suarum, donec thesauros adversariorum suorum licet multos exhausissent. Vnde in multis cedebant eis Religiosi, deferentes propter scandalum, & propter potentum offendiculum. Erant enim Ma-

gnatum Consiliatores & Nuntij, etiam Domini Papæ Secretarij, nimis in hoc gratiam sibi sæcularem comparantes. Aliqui tamen in curiâ Romanâ contradictores inveniunt, obvijs rationibus refrænati, confusi recesserunt. Dicente eis torvo vultu Summo Pontifice: Quid est hoc, Fratres? quo prorumpitis? Nonne professi estis paupertatem spontaneam, ut discalceati & in glorij peragrantes vicos & Castella & loca remotiora, prout opus exigit, verbum Dēi humiliter seminatis? præsumitis jam invitis Dominis feudorum mansiones vobis usurpare? Iam videtur in magnâ sui parte Religio vestra expirare, & doctrina refutari. Hoc audito recedentes, modestiùs se habere cœperunt, qui priùs multiplicaverunt loqui sublimia gloriantes: & infra septa alterius, arbitrio alieno morari & detineri recusantes.

Idem ad ann. 1246.

Eodemque tempore, Fratres Prædicatores, limites paupertatis, quam professi sunt nuper, jam ad superos gradus ascendere, venerari, & teneri à Prælati Ecclesiasticis affectabant, & non jam tantùm Prædicatores, sed etiam esse Confessores contendebant, usurpantes sibi officium ordinariorum & haberi eisdem contemptu procurantes, quasi scientiâ & potestate insufficientes populum Dei regere, & Ecclesiæ lora moderari. Vnde multis discretis videbantur, ordinem Vniversalis Ecclesiæ per sanctos Apostolos & Sacros Doctores Nostros Antecessores, de quorum sanctitate toti mundo constat sancitum nimis enormiter perturbare. Testificatum est etiam, quòd Ordo S. BENEDICTI, vel Ordinis B. AUGUSTINI, per multorum spatium sæculorum tantùm non deliravit, quantum, eorum, qui nondùm in ANGLIA, per triginta annorum spatium, radicum propagines transplantavit. Imperato igitur à PAPA GREGORIO, qui specialiter eorum fautor erat, paucis evolutis annis inaudito privilegio: hoc etiam his temporibus novum, ad primum roborandum, non sine ordinariorum jacturâ & præjudicio, à Domino Papâ sunt adepti.

Gregorius Episcopus, servus, &c.

Innocentius 4. Episc. servus servorum Dei, &c.

His igitur lætificati & magnificati Prædicatores, varios Ecclesiarum Prælatos, Episcopos, Archidiaconos, in Synodis suis præsidentes, ubi multi & magni viri, videlicet Decani, Presbyteri, Vicarij, necnon in Ecclesiarum Rectores cum Clericis convenerant, procaciter alloquentes, indulta sibi talia privilegia in propatulo demonstrarunt, erectâ cervice ea exigentes recitari, & in eorum Ecclesijs veneranter recipi & commendari, & ad prædicandum populo, sine aliquâ contradictione, vel in Synodis, vel in Ecclesiâ Parochianis, quasi Legatos, vel etiam Dei Angelos admitti: & se ingerentes minùs impudenter, rogabant, singulos etiam sæpè viros Religiosos, esse confessus: quibus si responsum fuisset: etiam; à quo? à Sacerdote meo. Et quis ille idiota? nunquam Theologiam audivit nunquam in decretis vigilavit, nunquam unam quæstionem didicit enodare. Cæci sunt & duces cæcorum; ad nos accedite, qui novimus lepram à leprâ distinguere: quibus ardua, quibus difficilia, quibus Dei secreta patuerunt. Nobis confitemini im-

perterriti, quibus tanta, ut jam videtis & auditis concessa est potestas. Multi igitur præcipuè nobiles & nobilium uxores, spreis proprijs Sacerdotibus & Prælati, ipsis PRÆDICATORIBVS confitebantur: unde non mediocriter viluit ordinariorum dignitas & conditio, & de tanto sui contemptu, non sine magnâ confusione, doluerunt, nec sine evidenti causâ. Videbant enim ordinem Ecclesiæ jam enormiter perturbari, quam constat longis retrò actis temporibus, in Deo placita simplicitate ambulantem, multos è seculo migrantes Deo præsentasse sanctos, de quorum sanctitate nefarium judico dubitare. Videbant insuper Parochianos suos audacter jam peccare & impudenter, scientes se coràm Presbytero proprio non erubescere, sua enormia peccata confitendo, quod magnum reputatur periculum, cum rubor & confusio in Confessione pars sit maxima & potissima pœnitentiæ. Dicebantque suffurrantes peccaturi adinvicem: perpetremus quæ nobis voluptuosa videntur & placentia: aliquibus enim PRÆDICATORVM vel MINORVM per nos transitum facientibus, quos nunquam vidimus, vel nunquam visuri sumus, cum contummatum fuerit quod desideramus, sine aliquâ modestiâ confitebimur. Et sic contemptis ordinarijs & eorum disciplinis, peccatum copiosius exuberavit. Et dum mundus more marino talibus æstuabat ebullitionibus, contigit quosdam Prædicatores, suis armatos privilegijs, assumptis cornibus, Ecclesiam S. Albani (ubi sicut moris est Archidiaconus Ecclesiæ ipsius ritè Synodum celebravit) ingredi, & monstrantes sua privilegia, sese novis & inauditis potestatibus & dignitatibus communiri. Et dum unus eorum, qui videbatur alteri præesse, silentium prædicaturo sibi dari imperiosè postulasset, respondit Archidiaconus, Moderatiùs te Frater habe, expecta paulisper, donec discretionis vestræ quæ sentio demonstraverim. Miramur nos simplices & veteribus atque approbatis assueti consuetudinibus de hac novitate repentinâ. Nec mirum, si inaudita novitas admirationem generet cum stupore. Ut quid insufficientes vel indignos officio nobis deputato, tam procaciter reputatis. Creditis vos solos de numero fore salvandorum, cum dicat Apostolus: *Nescit homo si sit dignus odio vel amore*: ingeritis vos jam non tantum ad prædicandum ut PRÆDICATORES dicamini, sed ad Confessiones recipiendas, imò potiùs extorquendas, ut jam FRATRES CONFESSORES accumulato titulo teneamini: Fratres, non sanum arbitror à certo recedere propter incertum; ab ritè usitato, ad inusitatum, sine majoris consilio deliberationis & Prioris vestri consultatione: vos nequaquam vel ad prædicandum, vel ad Confessionum receptionem eorum, quibus Abbatis præcepto præsum adhuc recipio. Constat enim Vniuersali Ecclesiæ, hæc quæ vobis & omnibus hic circumfidentibus eminens demonstrabo, à Generali Concilio, imò Generalissimo, sub INNOCENTIO 3. celebrato, anno gratiæ 1215. ubi præsentibus fuerunt ex totius Christianitatis Vniuersitate Primates, Archiepiscopi 61. Episcopi 400. & 12. Abbates verò & Priores 800. fuisse statuta & confirmata, omnibus mundi temporibus irrefragabiliter conservanda. Et librum aperiens monstravit & legi fecit istam super hoc decretalem. Omnis utriusque sexus.

Gerfonius de Potestate Ecclesiasticâ Considerat. 10.

Non licuit præterea facere tot & tales non obstantias eorum quæ constituta sunt in Generalibus Concilijs, quot & qualibus non obstantijs uti solet passim in Bullis suis, aded quidem ut Alexander quintus inductus sit in præsentis quibusdam Bullis ponere non obstantiam hujus saluberrimi ac celebriter observati statuti. Omnis utriusque sexus.

Decretum Vniversitatis Parisiensis anno 1456.

Noverint Vniversi, quod anno 1456. die Sabbati 22. Mensis Maij Alma Vniversitate studij Parisiensis apud S. Mathurinum solemniter congregata, & specialiter convocata ad audiendum lecturam copix cujusdam Bullæ per quosdam Fratres de Ordine Carmelitarum Officiali Parisiensi præsenæ, inter cætera conclusum extitit unanimiter, ipsis auditis, quod displicebat impetratio hujusmodi Bullæ, ut videtur quod sit scandalosa, turbativa pacis & concordix, subversiva ordinis Hierarchici Ecclesiæ, ac subreptitia: Placet formare appellationem, præsertim in quantum derogat hujusmodi Bulla juri communi, decretali omnis utriusque sexus, & Clementinæ dudum de sepulturis.

p. 630. Les antireguliers croyent avoir beaucoup avancé, lors qu'ils ont dit, que les Religieux ne sont pas de la Hierarchie; mais je soutiens que les Religieux sont employez dès la primitive Eglise, à exercer les fonctions Hierarchiques qu'ils pratiquent aujourd'huy; car deslors que Nosseigneurs les Evesques ne purent confesser tous les fideles qui avoient recours à eux, partie à cause du grand nombre de Penitens qui se presentoient tous les jours, partie parce qu'ils estoient trop fatiguez de ce travail; ils appellerent les Religieux à leur secours, & les employèrent à confesser les fideles.....

Dix-huitième Proposition de Jacques de Vernant.

p. 631. Les Religieux s'acquitterent si saintement de cette commission, & travaillerent si utilement au salut des ames, que les Evesques jugerent à propos de n'employer que les Moynes pour administrer au peuple Chrétien le Sacrement de Penitence; cela continua jusques à la fin du douzième siecle.

p. 710. Ayant le Concile de Vienne, les Religieux estoient employez à prescher & confesser par la seule nomination de leurs Generaux, ou des Provinciaux, avec leurs Definiteurs; & cela sans dependance des Evesques.

C E N S V R A.

C E N S V R E.

Hæ propositiones sunt falsæ, & manifestam Auctoris imperitiam produunt. Ces propositions sont fausses, & montrent l'ignorance manifeste de l'Auteur.